

Arrest

nr. 196 400 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Waar verzoekster laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst binnen de door artikel 57/6/1 gestelde termijn worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging werd genomen, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Ook de inoverwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij de nadruk wil leggen op haar etnische afkomst.

Verzoekende partij betwist ter terechtzitting niet dat zij de motieven van de bestreden beslissing “*op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht*”, zoals in de beschikking wordt gesteld.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij de nadruk wil leggen op haar etnische afkomst, wijst de Raad dan ook naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld hieromtrent: “*Met betrekking tot de problemen die u gehad heeft vanwege uw Griekse accent, dat voortvloeit uit de door u aangehaalde gemengde Grieks-Albanese afkomst, dient vooreerst gesteld te worden dat reeds bij de tweede asielaanvraag van uw ouders en de eerste van uw zus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan jullie beweerde Griekse afkomst. Uw eigen verklaringen bevestigen deze conclusie. Zo verklaarde u dat enkel uw vader zijn moeder van Griekse afkomst is (CGVS p. 3). Dit valt geenszins in overeenstemming te brengen met uw vaders zijn verklaringen bij zijn tweede asielaanvraag, waarbij hij stelde dat zijn beide ouders van gemengd Grieks-Albanese afkomst zijn (verklaring meervoudige aanvraag DVZ d.d. 12 september 2016, vraag 6d). Ook is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u na uw 11e ampere nog Grieks zou hebben gesproken, in die mate dat u nu nauwelijks nog in staat bent om een Griekse zin te vormen (CGVS p. 14). Uw verklaring geen Grieks meer te willen spreken ten gevolge van de beledigingen, waardoor u het verleerd bent (CGVS, p. 14) overtuigt, gelet op uw bewering dat jullie thuis Grieks spraken omdat uw ouders niet wilden dat u en uw zus de Griekse taal zouden vergeten (CGVS, p. 8), geenszins.*

Net zoals de Raad oordeelde in het kader van de asielaanvraag van uw zus moet aldus geconcludeerd worden dat aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde Griekse afkomst, er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen ten gevolge van deze Griekse afkomst. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen blijkt te meer uit de vaststelling dat ondanks uw bewering veelvuldig problemen gekend te hebben op school en daarbuiten – problemen waarvan uw ouders op de hoogte waren (CGVS, p. 8 en p. 11) –, uw moeder bij haar eerste asielaanvraag stelde dat het haar wens was geweest om in Albanië gevestigd te blijven omdat jullie een zeer goed leven hadden in Albanië, dat jullie er naar school gingen en dat ze wilde dat ook haar jongste kind er zou opgroeien. Jullie vertrek uit Albanië was volgens de verklaringen van uw ouders toen enkel ingegeven door de problemen van de overval (CGVS moeder 1ste AA, p. 2 en p. 4). Ook werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zus in verband met de beweerde verkrachtingspoging ten aanzien van uw zus. U verklaarde namelijk dat dit gebeurde in een vervallen gebouw in uw wijk (CGVS, p. 11), terwijl uw zus bij haar asielaanvraag beweerde dat de verkrachtingspoging plaatsvond op school in de gang (CGVS T.(...), p. 12).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde Griekse afkomst en de problemen die u ten gevolge daarvan zou gekend hebben.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS